Ч. 123 Пятниця 3 (15) червня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Знову Африка.

Ще не направлено рівноваги африканьскої в однім місци, як она захитала ся ще сильнійше в другім, далеко близшім до Европи. Звістно вже, яке занепокоенє викликала угода Анґлії з державою Конґом, взглядно з Бельґією в справі випущеня „в посесию“ египетских країв над Нілем в Судані. До протестів Франциї і Німеччини против сеї посесиї прилучила ся також і Туреччина, а Анґлія відповіла тепер, що она готова послухати тих протестів, ба що більше она готова приступити не лиш до ревізиї угоди з Конґом але й до ревізиї всіх инших угод і договорів відносячих ся до справ африканьских. Треба було, щоби як раз в таку пору помер марокканьский султан, Мулей Гасан. Тим способом прилучила ся до суданьскої „посесиї“ ще й справа марокканьска, та дуже небезпечна кість незгоди межи Анґлією, Францією і Іспанією. Здає ся майже, що Анґлія пристаючи на ревізию „посесиї“ готова ще прилучити до неї і справу марокканьску і так скомплікувати відносини африканьскі до того степеня, що они могли би остаточно статись дуже небезпечними і для цілої Европи.

Вість о наглій смерти марокканьского султана висунула справу марокканьску наперед. Зміна престола в Марокко значить те саме, що межиусобиця, що війна братів з собою, бо хоч тамошне право наслідства постановляє, що наслідником в султанаті має бути по батькови найстарший син, то однакож права сего ніхто там доси не держав ся; султан назначає звичайно наслідником того із своїх синів, котрого найлїпше любить, а той відтак нехай старає ся, щоби удержав ся на престолї. То було з Могамедом, батьком померашого султана Мулея Гасана, так само мусів і Мулей Гасан, в 1873 р.добивати ся престола. Коли того року помер Сіді Могамед, то шеіх вибрали були султаном его брата Мулея-ель-Аббаса. Але Аббас не хотів приняти того вибору і предложив свого зятя Мулея Гасана. Гасан був тогди в провінциї Гага, де мав покорити збунтовані племена. Він приїхав зараз звідтам до Маракеш (Марокко) першої столиці краю і там проголошено его султаном; але коли Гасан пустив ся до другої столиці, до Фезу, щоби там в сьвятини Мулей Едріса зложити присягу на старі права і привилеґії, зробив ся бунт. По дорозї напало на его войско племя Даменарів. Гасап побив ворохобників і велів на пострах заткнути на палях 100 голов ворохобників, але коли приїхав до другої столиці, показало ся, що 14 тисячів тамошних шевців і гарбарів замкнули перед ним ворота міста і не хотіли пустити до столиці. Новий султан мусів аж арматами добувати місто.

Серед таких обставин вступав Мулей Гасан на престол, серед подібних обставин мусів він і панувати в Марокку. Тимчасом розпочав ся поділ Африки. Доокола Марокко щезали всї держави африканьскі одна за другою. З півночи напирали на Марокко Іспанія і Анґлія, з полудня і зі всходу взяли були Французи Марокко в два огні. Коли Французи в послідних часах заняли оазу Туат, а коли відтак недовго по тім зворохобились були ріфскі Кабілї против Іспанії і з того аж прийшло до війни, здавало ся, що вже вибила для Марокко послідна година. Однакож ся послідна независима держава в Африцї удержалась ще лиш тим, що она стала ся тим язичком на вазї, котрий держить рівновагу в Европі; кождий бояв ся потягнути за той язичок, щоби не нарушити рівноваги і не викликати загально европейскої війни. Іспанія виділа добре, що не удержалась би супротив забаганок Франциї і Анґлії і старала ся закінчити війну з Кабілями як найскорше, а Мулей Гасан видко також міркував добре, що він не зможе довго опирати ся силою заборчій політиці держав европейских і длятого готов був також закінчити війну чим скорше. Він обовязав ся отже укарати збунтованих Кабілїв і заплатити Іспанії значне відшкодованє военне.

Ся послідна обставина стала ся мабуть і причиною наглої смерти Мулея Гасана. Говорять вже загально, що він не помер природною смертию, лиш що его убито. Мулей Гасан перебував звичайно на переміну то у Фесї, то в Маракешу, а иноді виїздив на короткий час до Мекінес. Не давно тому вибрав ся він був з Маракешу з войском через Рабат до Фесу, а по дорозї мав стягати податки, котрі сего року були дуже високі, висші, як треба було заплатити Іспанії відшкодованє. Перед своїм виїздом іменував він тамже на місце понавшого в неласку свого сина Мулея Ісмаіла, другого свого сина любимця Абдул-Азіса каліфом, т. е. заступником або намістником. Той Абдул-Азіс має тепер 16 літ і есть сином з Черкески, котру померший султан купив був собі в Константинополи за 25.000 франків. Того Абдул-Азіса любив султан так дуже, що ніколи доси з ним не розлучав ся. Єго здає ся і назначив він наслїдником престола. Коли свого часу явили ся були у султана посли німецкого ці-

---

6)

Матій Сандорф.

(Повість Юлїя Верна).

(Дальше).

Банковий дім Торонталя.

Товарискогe житя в Трієсті нема майже ніякого. Різнородність рас і станів має то до себе, що люди мало одні до других навідують ся. Австрийскі урядники хотіли би після свого становища, яке займають в житю урядовім, грати найпершу ролю. Суть то пересічно поважні, добре обізнані зі всім люди, але їх платня есть скупенька і невідповідаюча їх становищу; они не можуть для того рівнати ся з купцями та фінансистами. Позаяк в богатих родинах лиш рідко бувають принятя, а офіцияльні сходини майже ніколи не удають ся, то богачі взялись величати ся бодай назверх своїми достатками, в театрі дорогими строями та брилянтами, котрими сьвітять їх жінки в льожах міского театру або в Армонії.

До тих богатих родин зачисляла ся під той час також родина банкіра Сіляса Торонталя.

Голова того дому, котрого значінє під ту пору розходило ся далеко поза Австро-Угорщину, мав тогди трийцять і сім літ. Він мешкав з своєю ще о девять літ молодшою жінкою в палаті при алеї Акведотто.

Сіляс Торонталь уважав ся за великого богача і мусів ним бути. Сьмілі і щасливі спекуляциї на біржи, оживлена звязь торговельна з австрийским Льойдом і другими великими домами торговельними, важні позички, котрих емісию ему повірювано, мусїли лишити богато гроший в его касах. Звідси то й походила та пишнота его устроєня домашного, о котрій богато говорено.

Мимо того було можливо, як ми то вже чули з того, що оповідав Сарканій Ціроному, що інтереси Сіляса Торонталя були тогди трохи помотані — бодай під ту пору. Могло то походити з того, що він мусів видержати ті удари, які нанесли банкови непокої французско-італіяньскої війни, відтак підорвав его трохи спадок публичних фондів по найперших банках, особливо австро-угорских у Відни, Будапешті, Триесті а то в наслідок кампанії, котрій Садова конець зробила. Без сумніву наробило ему і то не мало клопоту, що він мусів сплачувати зложені у него готівкою гроші. Але то річ була певна, що він видобув ся був із всіх тих клопотів, а коли то правда, що Сарканій говорив, то він очевидно мусів взяти ся до якихсь спекуляций, що захитали его ретельність.

Та й в самім ділі, Сіляс Торонталь був від кількох місяців значно змінив ся, бодай під взглядом моральним. Хоч і як він умів над собою запанувати, то все таки й сам не знав, як він з лиця змінив ся. Не міг вже, як бувало, над собою запанувати. Хто би був ему уважно придивив ся, був би добачив, що він вже не важив ся дивити ся людем просто в очи, як бувало давнійше, лиш прижмурював ся і дивив ся спід ока. То добачила і его жінка, особа вічно нездужаюча, без всякої енерґії, що піддавала ся воли свого чоловіка і так, як він того бажав, мало що знала о его интересах.

Коли-б так колись мав стрітити дім Торонталя смертельний удар, то не було би ему чого доброго сподївати ся від публичного мнїня. Хоч він як в місті так і на провінциї мав богато знакомих, то все-таки міг числити лиш на мало приятелїв. Єго високе мнїнє о своїм становищи в житю, его врожена суета, якась висшість, яку він надавав собі у всім, не допускали до того, щоби з ним можна було навязати якісь инші відносини, як лиш торговельні. Тому то Триестинцї виділи в нїм лиш чужинця, що зайшов був з Дубровника і був родом Дальматинець. Єго не вязали ніякі звязи споріднення в місті, в котрім він пятнайцять літ тому назад поклав був основи до свого щастя.

В такім то положеню находив ся під ту пору банковий дім Торонталя. Але хоч Сарканій мав під сим взглядом підозрінє, то однакож поголоска, що інтереси богатого банкіра суть направду запутані, не доказувала ще нічого. Для того то й ґраф Сандорф роздобувши ґотівку, не побояв ся повірити ему значну суму — котра мала бути завсігди готова до его розпорядимости, з тим зобовязанем, що має ei виповісти на двайцять і чотири годин перед тим, коли схоче еї відобрати.

Може то кого й здивує, що межи таким

царя, що принесли були єму дарунки, була межи тими дарунками і ручниця для малого Азіса. Ся ручниця і найбільше зрадувала султана, а з того вже видко було, як він дуже любив Азіса.

Коли отже султан прибув в дорозї до Фесу до місцевости Тадля, що лежить майже по серединї межи Фесом а Мароккем, заскочила тут єго смерть ще дня 7 с. м. Лондоньскі банки дістали з Танґеру вість, що султана убито. Сю вість потверджують також і іспаньскі ґазети, котрі так доносять: Султан вибрав ся був в похід против Кабілів і рушив з Маракеш як до Тадлї. За ним пішов був і Абдул-Азіс попереду віддїлу з провіянтом; він мав їти до Рабату і лишити ся тут яко намістник султана. Тимчасом в Тадли погиб султан, а міністри і войско проголосили Абдул-Азіса марокканьским султаном. Вже само заіменованє Абдул-Азіса каліфом, викликало було в цїлім Марокку велике занепокоєнє, тепер же зависть многих синів Мулея-Гасана вибухне з повною силою, а становище молодого султана буде дуже трудне. По всїй імовірности настануть тепер в Марокку кроваві межиусобицї, а то може дуже легко подати причину державам европейским вмішати ся до внутрішних відносин марокканьских та дати їм охоту завести своє пановане в сїй державі. З того отже можуть дуже легко вийти такі запутанини, котрі разом зі справою „посесий“ в Суданї, готові би ще нарушити рівновагу в Европі.

Було вже так раз, трийцять пять лїт тому назад, що межиусобицї в Марокку викликали були війну з Італїєю. Длятого то безпосередно інтересовані держави, хоч з одної сторони хотять приготовити ся на всяку евентуальність і вислали вже свої кораблї воєнні на марокканьскі води, то з другої сторони старають ся не допустити до нїякого конфлїкту межи собою. В сїй справі дїлає особливо найбільше інтересована Іспанїя. Правительство іспаньске вислало вже завізванє до держав европейских, щоби старали ся виступити спільно в справі марокканьскій, коли-б того потреба, та щоби старали ся удержати в Марокку дотеперішний стан. Зачувати навіть, що Франция відповіла вже прихильно на се жадане Іспанії; відповіди других держав ще не наспіли.

Мулей Гасан, султан Фесу, Тафілета, Маракеша і Суса, Емір-аль-Муменін, був безпосередним потомком в 39-ім поколїню основателя магометаньскої віри, пророка Магомета. Пророк сей лишив був одну доньку Фатиму, що віддала ся була за полководця Алього і від неї лишило ся двох синів Гасан і Гусеін. Учені з Мекки і Медіни надали їм були титул: „шеріф“ (учений, преподобний). Від Гасана пішли „великі шеріфи“, що ще нинї резидують в Мекцї, а Гусеін знов став ся основателем пануючої до нинї в Марокку родини. Також і Мулей Гасан мав титул шеріфа.

Властивим основателем єго дому був магометаньский сьвятий Едріс-бен-Едріс, котрий задля своєї великої учености і побожности дістав був титул Мулея (арабске слово „молла“ або „моллах“, що значить: „мій учитель“, „мій проводир“). Яко шеріфи носять марокканьскі володїтелї зелений турбан на голові, що віднзачає їх яко правнуків пророка. Мулей був також членом якогось магометаньского монашого чина і длятого не носив сорочки лиш якусь білу свиту, котру робили єму єго жінки. Ту свиту однакож носив він лиш один день і зараз давав єї якомусь бідному. На шиї носив він завсїгди зелену торбинку, в котрій був відпис з корану (магометаньского сьвятого письма), котрий він сам собі зробив. Кажуть також, що він знав на память майже цїлий коран.

Перегляд полїтичний.

Комисия для реформи процесу цивільного залагодила вже 477 параґрафів і вже в коротким часї буде могла виступити з готовим проєктом перед повну палату. Вчера закрито засїдане тої комисиї і она збере ся на ново мабуть аж 15 або 20 вересня.

Маґістрат в Празї завізвав властителїв домів, Нїмцїв, щоби они з своїх домів поздоймали до двох недїль таблички з нїмецкими написями улиць. Зачувати, що празка рада громадска буде розвязана.

Здає ся, що для залагодженя справи „посесий“ межи державою Конґом а Анґлїєю буде скликана дипльоматична конференция. Кажуть, що анґлїйский амбасадор в Парижи мав зажадати від міністра Ганото, щоби він предложив Анґлії письменно жалї і претенсиї француского правительства. — Подібнож зачувати, що й в справі марокканьскій має бути скликана конференция до Мадриду.

На острові Креті починають проявляти ся знову розрухи аґрарні. В місцевости Мохос зібрало ся було віче, котре мало запротестувати против податку ґрунтового. Префект заказав віче і велїв арештувати якогось священика. Нарід напав тогди на префекта, а той мусїв аж укрити ся в бюрах жандармерії. Розлючена товпа загрозила, що підпалить жандармерию. Мимо заказу ґубернатора відбуло ся вже кілька віч, на котрих протестовано против податку ґрунтового.

Новинки.

Львів дня 14 червня.

— **Іменованя.** Асистентами рах. в Дирекциї дібр і лїсів іменовані Едвард Макан і Власій Потенцкий.

— **Народними учителями** іменовані: Вінк. Козловска у Вільшанику; Апол. Годлевский в Залучнім; Андрій Шлемко в Репужинцях; Клим Мрочкевич в Сторожах; Март. Живар упр. в Беску; Емілія Цїхоцка мол. уч. в Ропчичах: Ів. Тарковска уч. ст. в Дембици; о. Ос. Поремба лат. катихитом в Коломиї при видїловій школї; Ос. Малич уч. в Лосячи; Мария Бурґгардт мол. уч. в Старім місті; Лев. Кирилович уч. в Колодрібцї; Алекс. Струминьский в Коцюбиньчиках; Меч. Юстиньский в Корчмині; Евст. Сохацкий упр. в Озерянах; Вол. Крижановский ст. уч. тамже; Анеля Хухлянка в Ясеневі; Алекс. Лисикевич в Бутли; Антін Кадик мол. уч. в Бірчи; Щасний Парасевич упр. школи ім. Чацкого у Львові; Іван Фаф ст. уч. в школї сьв. Мартина у Львові; Корн. Яворский ст. уч. в школї Мицкевича у Львові.

— **Конкурси.** На посаду греко-кат. катихита при школах народних в Заліщиках оголошує тамошна окр. Рада шкільна конкурс з речинцем до 6 тиждня від дня 6 червня. Платня річна 450 зр. і 10% додатку на мешканє. Видїл ради пов. в Чорткові розписує конкурс на посаду окружного лїкаря з осїдком в Улашківцях. Річна платня 500 зр. і 222 зр. додатку на обїздки. Поданя треба вносити до 15 липня. — Ректорат львівскої полїтехніки оголошує конкурс на посаду асистента при катедрі будови зелїзниць і тунелїв з платнею 600 зр. Поданя треба вносити до 20 червня.

— **Іспит зрілости** в львівскій реальній школї зложили з відзначенем: Гринюк Степан, Лопушаньский Іван, Аль. Альгенберґ, Ст. Балабан, Вол. Дидиньский, Ф. Гес. А. Конопка, О. Кубаля, Р. Романьский, і К. Річицкий; а з до-

---

домом банковим, котрий зачисляв ся до найретельнїйших, могла бути якась звязь з таким чоловіком, як Сарканій. А так було, і то вже від двох чи від трох лїт.

Тогди мав Сіляс Торонталь широкі інтереси з правительством в Тріполісї. Сарканій, що був фактором для цїлого сьвіта і знав ся не аби як на грошевих інтересах, зумів вмішати ся в ті дїла, котрі певно не були зовсїм чисті. Тут треба було залагоджувати делїкі справи, про котрі найлїпше було хиба ще мовчати, а котрі відносили ся до якихсь окремих додатків при закупнї, до двозначних поручень, не конче честних уплат з гори, а в котрих триєстиньскому банкірови не хотїло ся особисто виступати. Серед таких обставин став ся був Сарканій аґентом для тих непевних комбінаций та вислугував ся банкірови ще й в инший спосіб в подібних справах. Отсе дало єму й нагоду упхати ся до банку, а радше всунути свою руку, бо від коли Сарканій покинув був Тріполіс, не переставав вимушувати від банкіра гроші. Але то ще не значить, що банкір мусїв здавати ся єму на ласку і неласку, бо доказу на ті операциї не було нїякого. А всеж-таки положенє банкіра було дразливе. Одно слово було би наробило єму досить неприятностий. А Сарканій знав не одно слово і длятого Торонталь мусїв з ним числити ся.

Платив отже. Сарканій коштував єго вже значні суми, а програвав їх по картярских норах з безвстидностию авантурника, котрий не питає, що завтра буде. Коли тепер Сарканій навідав ся до банкіра таки в Триєстї, став вже був так безвстидний і так вльізливий, що банкірови було вже того за богато і він постановив вже був не давати єму нїчого. Сарканій грозив, але Сіляс Торонталь стояв при своїм. І мав рацию, бо той дурисьвіт мусїв вкінци сам зміркувати, що не маючи нїяких безпосередних доказів, не вдіє нїчого.

То було причиною, длячого Сарканій і єго честний товариш Ціроне від якогось часу були вже без гроша; не мали навіть на стілько, щоби могли виїхати з міста і шукати щастя деинде. Але знаємо вже, що Сіляс Торонталь дав їм ще послїдний раз запомогу, щоби їх остаточно позбути ся. З тими грішми мали они виїхати з Триєсту на Сицилію, де Ціроне належав до якоїсь спілки, котра непокоїла всхідні сторони краю та єго осередок. Банкір міг сподївати ся, що вже не побачить своїх тріполїтаньских факторів, що вже нїчого не буде о них і чути. Але перечислив ся як і під многими иншими взглядами.

Було то вечером дня 18 мая, коли принесено до готелю, де мешкали оба авантурники, тих двіста риньских, що післав їм був Торонталь разом з коротеньким письмом.

В шість днів опісля, отже дня 24 того-ж місяця, з'явив ся Сарканій в домі банковім. Він домагав ся, щоби єго припустили зараз до банкіра, і то так упорно, що єго остаточно впустили.

Банкір був в своїм кабінетї, а Сарканій, скоро лиш єго туди завели, замкнув обачно за собою двері від него.

— Ви ще тут?! — гримнув на него Сіляс Торонталь. — Чого ви сюди прилїзли? Я вам вже послїдний раз післав гроші, щоби ви винеслись з Триєсту! Більше вже не дістанете від мене, говоріть що хочете і робіть, що хочете. Чому ви не виїхали? Я вам кажу, що вже дам собі раду, щоби на будуче увільнити ся від вас. Чого хочете від мене?

Сарканій був на таке повитанє приготовлений і не робив собі з того нїчого. Навіть якось вже й не виступав так безвстидно і зухвало, як то було послїдними разами.

Був дуже поважний і умів запанувати над собою. Присунув собі столець, хоч єго не прошено сїдати; виждав спокійно, аж банкір викричав ся і гнів єго проминув.

— Ну, кажіть же вже раз! — відозвав ся Торонталь знову, коли вже до єго комнати перестали люди заходити; і він сїв собі також, але все ще не міг успокоїти ся.

— Зажду, аж будете спокійнї — відповів Сарканій рівнодушно, — а коли потреба, то й довше зачекаю.

— То нехай вас нїчого не обходить, чи я спокійний, чи нї. Питаю ся вас послїдний раз: чого хочете від мене?

— Сілясе Торонталю — відповів Сарканій, — я прийшов тут предложити вам один інтерес.

— Не маю охоти говорити з вами о інтересах, а тим менше робити з вами які інтереси! — сказав на то банкір. Не маємо нїякого дїла з собою і я спускаю ся на то, що ви ще нинї виїдете з Триєсту та більше вже не покажете ся.

— Певно, що виїду, але не скорше, аж заплачу довги, які у вас наробив.

брим успіхом: Н. Шумер, А. Штокер, В. Щипчик, Ст. Тіль, Кл. Вайн, Ж. Ворошиньский, Ст. Заленский, Мих. Зенюк і Ів. Маташовский.

— **„Власна поміч“ в Хирові.** Таке товариство, котрого цїль означує вже сама назва, заснувало ся дня 3 с. м. в тім малім місточку, котре тепер сильно почало розвивати ся. До товариства вписало ся відразу 45 членів, котрі зложили готовими грішми 122 зр. На зборах професор Іван Прийма пояснив членам, длячого то так часто чути нарікання на злі часи, та як дійти до того, щоб хоть в части не було тих нарікань. Треба лучити ся, вязати ся до спільної помочи. Головою товариства вибрано о. Гладиловича, а заступником голови о. Пастернака; місце одного касиєра обняв основатель товариства п. Прийма, а на другого касиєра вибрано п. Івана Мозолу; до ради принято пп. Юрія Мацуского і Гащака, писарем став Михайло Щетиньский півець церковний, а на контрольорів призначено пп. Пристая, Сабата і Михайла Мацуского. По виборі відсьпівали зібрані голові і основателеви товариства „многая лїта“. П. Прийма виїс знов „многая лїта“ на розвій і успіх молодого товариства. По зборах говорено ще богато о читальни, що має небавом отворити ся і о потребі крамницї, по чім всї задоволені і веселі розійшлись домів. На зборах були також пані-Русинки.

— **Сегорічні загальні збори товариства руского Інститута для дївчат в Перемишли** відбудуть ся дня 29 червня 1894 в комнатах товариства „Руской Бесїди“ в Перемишли о год. 3-ій, евентуально (т. є. на випадок недостаточного числа членів) о год. 6-ій пополудни. Програма зборів визначена §-ом 19 статута. Того-ж дня рано о год. 8-ій відправить ся богослужене заупокійне за усопших членів і добродіїв Інститута. — Від Видїлу товариства „Руский Інститут“ для дївчать, в Перемишли дня 8 червня 1894. *К. Чеховичь* предсїдатель; *В. Кондрацкий* секретар.

— **Загальні збори членів „Руской Бурси“ в Бережанах** відбудуть ся дня 3 липня с. р. о 2-ій год. пополудни в комнатах „Руской Бурси“. Програма зборів така: Членів повитає голова товариства. Попис питомцїв в співі і музицї. Справоздане секретаря. Справоздане касиєра. Внесеня видїлу. Вибір нового видїлу. Внесеня членів.

— **Канонїчну візитацию** наміряє перевести преосв. епископ Юл. Пелеш в 4 деканатах перемиской епархії, іменно в двох положених в західнїй і двох у всхіднїй части епархії. Візитация розпічне ся в половинї серпня і потреває імовірно до падолиста.

— **Бездимні льокомотиви.** На шляху зелїзницї з Відня до Знайму пробовано сими днями льокомотиву з приладом, котрий зовсїм нищить дим, а притім скріпляє силу палива. Сей прилад винайшов урядник зелїзницї Люнґер. З комина машини дим не виходив. Винахід сей дуже важний не лише для зелїзниць, але і для фабрик.

— **Мешканя підчас вистави краєвої.** До поводженя вистави може дуже причинити ся достарчене мешкань для приїзжих гостий. А що львівскі готелї не можуть і половину їх помістити, то Дирекция вистави рішила зарадити тому в той спосіб, що в пяти нанятих домах урядила 150 комнат з можливою вигодою. В тих комнатах є зі 180 ліжок. На головнім двірци зелїзницї державної підчас вистави находить ся бюро кватирункове, де приїзжі, що хотять мешкати в приватних домах, можуть зголошувати ся. Одно або два ліжка з постелю, сьвітлом і послугою по дуже мірних цїнах. Центральне бюро кватирункове находить ся в касинї міскім при ул. Академічній ч. 13.

— **Славну печеру в Люґльох** коло Семріяху в Стирії розслїдили минувшого тиждня фахові знатоки, межи котрими були: професор ґеольоґії в университетї в Ґрацу, др. Гернес, проф. Вальхер, директор Коппенгаєр і др. Наслїдком тих розслїдів було відкрите незвичайно високої печери, повної величавих скапів (сталяктитів), котра робить чаруюче враженє, а крім того ще й инших печер також дуже цїкавих під взглядом формациї; вступ однакож до великої печери єсть дуже утруднений. Проф. Вальхер зробив фотоґрафічні знимки із скапів при маґнетичнім сьвітлї в силї 1600 сьвічок. Він доказує, що отворене печери для ширшої публики оплатилось би дуже, лиш треба би єї осьвітлювати сьвітлом електричним, бо білі як сніг стїни і скапи та накапи в печери почорнїли би від диму з сьвічок та смолоскипів.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 14 червня. Є. Вел. Цїсар санкционував закон ухвалений Соймом галицким, а призволяючий громадї місточка Струсова побирати додаток громадский від спіритусу і спіритусових напитків, від меду і пива аж до 1899 р.

Будапешт 14 червня. Палата послів ухвалила без зміни угоду торговельну з Росиєю.

Рим 14 червня. Нікотера помер. В палатї послів присьвятили єму теплу згадку президент палати і президент мінїстрів, а на знак жалоби закрито засїданє.

Конкурс.

Товариство „Шкільна Поміч“ в Коломиї, хотячи прийти Вп. Родицям в поміч, отвирає з слїдуючим роком шкільним **інститут** для учеників ґімназий коломийских.

В інститутї будуть мали приняті питомцї сьвітлий нагляд, помешканє, харч, сьвітло, опал, услугу, пранє. Родичі наміряючі помістити свої дїти в інститутї мають письменно зголосити ся до видїлу „Шкільної помочи“ в Коломиї найдальше до 1-го липня с. р. залучаючи сьвідоцтво шкільне з послїдного півроку. Ученики кляси І-ої будуть приняті під услівем, що зложать вступний іспит. Оплата виносить 18 зр. місячно з гори і 1 зр. річно на інвентар.

Коли отець, взглядно опікун не єсть членом товариства „Шкільна Поміч“, має зложити вкладку членьску 1·20. Питомцї приняті мають при вступі виказати ся, що мають добру одїж зимову і лїтну, плащ, що найменше 6 пар біля, дві пари обуви, подушку, колдру, коц або капу, 4 простирала, 4 пішевки, 4 ручники, 6 хусток до носа. На відповідь належить залучити марку почтову.

Розпочинаючи в імя Боже, з повним пожертвованєм се важне дїло для родичів і для виховання молодїжи, звертаємо ся і до Вп. Родицїв о щиру поміч товариству.

В склад видїлу входять між иншими сьвященики і професори, а добрий дозір, строгий порядок і провадженє інститута під кождим взглядом суть запевнені.

Від видїлу „Шкільної Помочи“ в Коломиї
К. Кульчицкий.

— **У Львові** виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря**, ілюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академічна ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави руских дїтий і молодежи; 36 аркушів друку, 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда**, місячник полїтики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник лїтератури, історії і фольклору; 60 аркушів друку 5 зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволичиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц-державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) удїляє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

— Ви хочете довги сплатити? Хочете щось менї віддати?

— Хочу вам віддати проценти разом з капіталом, не вчисляючи в то уділу в зисках....

Сіляс Торонталь здвигнув лиш плечима на то предложенє Сарканього.

— Суми, які я вам позичав, вписані на конто страт і зисків. Ми з собою вже розрахували ся, я не жадаю від вас нїчого, щоб вже позбув ся клопоту.

— Але менї не хоче ся остатись вашим раз довжником.

— А менї не хочесь бути вашим вірителем.

По сих словах подивили ся они оба один на другого, а тепер Сарканїй здвигнув по черзї плечима і сказав:

— Пусті слова, нїчого, лиш пусті слова. Кажу вам ще раз, що я прийшов до вас в дуже важній справі, з поважним інтересом.

— Не вже-ж так само прикрій, як і поважній?

— Прецї то не першинка, щоби ви шукали моєї помочи, коли....

— Пусті слова — перебив єму банкір, відповідаючи на повисшу зухвалу замітку Сарканього.

— Послухайте мене — сказав Сарканїй — я вам коротко розкажу.

— То й добре зробите.

— Коли вам то не сподобає ся, що я вам предложу, то й не будемо вже о тім говорити, а я собі піду.

— Звідси, чи з Триєсту?

— І звідси і з Триєсту.

— Таки зараз завтра?

— Ще й нинї!

— Добре, говоріть!

— Розходить ся о таку річ: — відозвав ся Сарканїй, але оглянувшись доокола додав: Чи нїхто нас тут не підслухає?

— Отже хочете конче, щоби наша розмова позістала в тайнї? — спитав банкір глумливо.

— Хочу конче, бо й ви і я маємо в своїх руках житє високо поставлених осіб.

— Ви може, але не я.

— Судіть самі. Я впав на слїд якогось заговору. До чого він веде, не знаю. Але від часу подій на льомбардскій рівнинї та під Садовою має кождий, хто не єсть Австрийцем, легке дїло против Австриї. Маю навіть певну причину догадувати ся, що лагодить ся якийсь рух в користь Угорщини, з котрого ми могли би без сумнїву скористати.

Сіляс Торонталь відповів лиш на то глумливо:

— Я не можу мати нїяких користий з такого заговору.

— А може.

— Та як?

— Та так, що зробите донесенє о нїм.

— Говоріть яснїйше.

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.